

Tartalom

Az evangélium hirdetése -	
Evangelizáció.....	1
Interjú dr. Kürnyek Róbert	
atyával.....	2
Négyes oldal	4
Takács András atya gondolatai	5
Csík - Gyergyó, és ami azon túl	
van II. rész	6
Életem mércéje	8
Jó volt olvasni:	
Chiara Lubich: Mária.....	10
A "Népmisszió"	11
A "Hegyre Épült Város"	12
Hittantábor Celldömölkön	14
Az Imatábor tényleg egy csoda!	15
Anyakönyvi híreink	16
Milyen is a Mária Rádió?	17
Tanúságtétel: Medjugorje	18
Plébániai hírek	20

Missziós kereszt

Az evangélium hirdetése – Evangelizáció

A mennyei Atya már akkor szeretett, amikor távol voltunk tőle, ezért elküldte Fiát, Jézust, hogy kiváltson minket a bűn rabságából, s visszavezsse mindazokat, akik őt elfogadják, a testvéri egységbe, ahol együtt mondhatjuk: „Mi Atyánk...”. Ez az örömhír, ez a Jóhír, amit Jézus Krisztus hirdetett, halálával és feltámadásával igazolt. Akinek szívét eltölti, az nem ismer megállást: túlsordul belőle, hirdeti, viszi, mindenkinek felkínálja, hogy megértsék, megszeressék, és életüket eszerint alakítsák.

Az apostolok kezdettől fogva tisztában voltak a feladat nagyságával, feszültségével: Isten szöatát hirdetni az emberi szíveknek. Ezért a Szentlélek erejével indultak neki az evangélium hirdetésének. Az irányította őket, hogy maguk is próbálkozzanak, mondhatnánk: kísérletezzenek, keressék a sajátos helyzetnek megfelelő módszereket. Az Apostolok Cselekedeteinek könyve két példát mutat be erre nézve. Péter apostol elsősorban a zsidóknak hirdeti az örömhírt. Mi sem természetesebb, mint hogy náluk a prófétákra, Dávidra hivatkozzék. Ismerték az Írásokat, s ha szívük tiszta volt, felismerhették az idők teljességét a Názáreti Jézusban. Pál apostol főként Athénban, a görög filozófusok tanítványaival lép érintkezésbe, akik nem tapasztalták meg az Úr különös vezetését népük történelmében. Érdeklődésük középpontja, az „ismeretlen isten” lesz a párbeszéd alapja. A cél mindkettőjükénél ugyanaz: a Feltámadt Krisztus. Melyik módszer vezetett jobb eredményre? „... néhányan csatlakoztak hozzá...néhányan kigúnyolták...”. „akik megfogadták szavát, azok megkeresztelkedtek.” A zsidók csodajeleket várnak, a görögök bölcsességet keresnek, de az apostolok nem csüggednek, mert Krisztus erejét és bölcsességét hirdetik (1Kor 1). Amikor pedig épülni kezd az első közösség, feladatuk szint kap. Fennáll a veszély, hogy tagjai visszaesnek régi életükbe. Az apostoloknak hallatni kell sürgető, intő, lelkesítő szavukat, személyesen vagy leveleiken keresztül azok számára, akik Krisztus útjára tértek.

Péter, Pál és a többi apostol nyomán az Egyház azóta is kutatja, hogy lehetne a változó körülményekben az Isten szavának hathatós hirdetője a gyermekeknek, azoknak, akik még nem ismerik Krisztust, mindenkinek, szóval és tettel, imával és példával. Mindig megújuló feladat, mert összhangba kell hoznia azt, amit hirdet, és azt, akinek hirdeti.

Hitvalló minden keresztény ember, Jézus példája és parancsa szerint. Életünk legkülönbözőbb helyzeteiben kell Jézus módjára „élnünk”, vagyis szeretnünk. Ezzel evangelizál elsősorban a keresztény ember. Ma, a hitbeli értékcsökkenés idejében jó, ha a Boldogságos Szűzanyára hagyatkozunk. Az egyház jelenléte jóval csekélyebb ott, ahol csak szerveznek és újítanak, sokkal erősebb viszont, ahol egyszerűen „csak” hisznek, akár a Szűzanya. Kérjük Máriát, segítsen közbenjárásával az evangelizálás szolgálatában.

Evangelizáció a Mindszenty-iskolában

fotó: Háriné Mile Mónika

2018. augusztus 1-től Székely János püspök atya a Szombathelyi Egyházmegyében két új, önálló iskolalelkészséget, és hozzá tartozó templomigazgatóságot alapított. A kőszegi mellett az egyik a mi plébániánk területén működő Szent Kereszt Templomigazgatóság, mely a Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium iskolalelkészsége. Vezetője Dr. Kürnyek Róbert templomigazgató, iskolalelkész.

Ünnepi Harangszó: A katolikus iskolákban tanuló diákok nap mint nap egy olyan közegben élnek, ahol az Úristen jelen van, s az Egyház közössége és tanítása megismerhető. Székely János püspök úr döntése tovább erősíti szerepüket egyházmegyénkben. Az egyházközség, az iskola és a Te személyes életedben is nagy változás a püspök atya döntése. Miért volt erre szükség?

Dr. Kürnyek Róbert: A katolikus iskolákban tanuló diákokat minden oldalról szeretnénk támogatni. Nemcsak intellektuális, hanem lelki téren is.

Szükséges, hogy az intézményben állandóan legyen jelen egy lelkipásztor, aki megszólítható. Így a vele való kapcsolat természetessé válik, s később, amikor a tanulók már elhagyják az intézményt, természetesen fordulnak az Egyház képviselőihez.

Feladat a lelki élet összefogása, irányítása. Lelki programok szervezése, lebonyolítása. Nemcsak a gyerekeket kell

megszólítani, hanem azokat is, akik az ő személyes környezetükhöz tartoznak, a családokat, szülőket, nagyszülőket, pedagógusokat.

Ünnepi Harangszó: Milyen konkrét tevékenységek kapcsán valósul meg mindez?

Dr. Kürnyek Róbert: Arra alapozok, amire eddig is: amit az itt tanító, szolgáló atyákkal végeztünk. Egyrészt hittant fogok tanítani több osztályban, aztán nagyon fontosnak tartom azt, hogy szünetekben is a diákok közt legyek. Járogatom végig az osztályokat, hogy találkozzam a gyerekekkel, akár csak egy kis tréfálgatás erejéig is. Azokba az osztályokba, ahol nem tanítok, oda is majd megyek órát látogatni, illetve egy-egy hittanórát megtartani, hogy minden gyerekkel találkozzam.

Két évvel ezelőtt indítottunk egy közösséget fiúknak, ez a Savio Társaság, ez is folytatódik tovább. Ministráns gyűléseket kell szervezni - az utóbbi időben megnőtt a ministránsoknak a száma a szentmiséken, s hogy a

szolgálat szép egyen, ezt gyakorolni, meg tanulni kell. Lányoknak is szeretnénk közösséget létrehozni.

A kollégium lelki vezetése is a feladatom lesz. Körülbelül az itt lakó diákok fele nem mindszentys, tehát adott esetben nekik szükséges hittanóra jellegű foglalkozást tartani, vagy szentségekre felkészítést, azt, amire igény lesz.

Fontosnak tartom a pedagógusok felé való szolgálatot. Eddig is volt már, hogy megszólítottak egy-egy diák kapcsán, ez az együttműködés folytatódik. Szeretnék erősítést, bátorítást, elismerést adni a munkájukhoz, belevinni a Jóistent az ő személyes hivatásukba, gyerekekkel, egymással való viszonyukba.

Munkám harmadik nagy területe a szülőkkal való kapcsolattartás. Szeretném azokat, akik még nem kötődnek szorosan az egyházhoz, megismertetni a keresztény életvitellel, életstílussal, bemutatni az iskola értékeit, és az értékek forrását.

Terveim között szerepel, hogy elmegyek családlátogatásra oda, ahol szívesen fogadnak, hogy megismerjem a gyerekek háttérét, s adott esetben bármi olyan dologban segítséget nyújtsak, amiben szükség van.

Azon gondolkodtam így legelőször, hogy egy szentségi házasságra felkészítőt a szülőknek is elindítunk, hogy aki még nem kötött szentségi házasságot, de szeretne, akkor annak legyen egy egyszerű módja.

Hosszú távú terv az, amit a fenntartó is, az iskolavezetés, a püspök atya is megfogalmazott, hogy ez az intézmény a város ifjúsági és lelki szíve legyen. Ezt a szerepet szeretném megerősíteni. A fiatalok és a családok irányába elmozdulni liturgia, a lelkiesség kapcsán, programok tekintetében is. A lehetőségek köre tág, hogy mit fogunk bírni, s mire lesz igény, meghatározza azt, hogy a tervekből mi valósul meg.

Ünnepi Harangszó: Hogyan lehet azokat a családokat, - akik nem templomba járók, nem vallásosak és mégis a Mindszenty iskolát választották gyermekük számára - megszólítani azért, hogy tapasztalatuk legyen arról, milyen a keresztény közeg?

Dr. Kürnyek Róbert: Van az iskolában sok jó kezdeményezés, amire érdemes építeni, adott esetben tovább erősíteni. Ilyenek például az évfolyam misék, amelyekre a kisebbekkel együtt a szülők vagy nagyszülők is eljönnek. Ezeken van lehetőség arra, hogy a családoknak olyan élményben legyen részük, ami miatt máskor is eljönnek, vagy ha nem, legalább elindít bennük néhány gondolatot, ami valamikor beérik.

A családok szentmise szintén egy jól bevált kezdeményezés a Zárdában, mely természetesen folytatódik.

Lényeges a személyes kapcsolatok kialakítása. Ezt a tanárok teszik is, főleg az osztályfőnökök. Megismerni a gyerekeket, szülőket,

pedagógusokat, s megismertetni őket olyan emberekkel, akik élnek a hitüket, s ebben boldogok, így válik láthatóvá a Jóisten szeretete. Így lesz érthető, tapasztalható, hogy nemcsak lehet, hanem érdemes is keresztényként élni.

Ezért szeretnék elmenni minél több családhoz, nyilván azokhoz, akik ezt örömmel fogadják. Azért, hogy felmérjem, mi az, amit szeretnének, minek örülnének, mik a vágyaik, mi mondandójuk van az iskolának, vagy az iskolalelkészségnek.

Ünnepi Harangszó: A személyességet szolgálták eddig is az iskolában már működő közösségek. Ezek egyike az általad indított Savio Társaság. Miért pont ezt a nevet kapta?

Dr. Kürnyek Róbert: Két évvel ezelőtt indult ez a közösség, akkor az iskolavezetés jelezte, hogy a fiúknak nincsen annyira közösségük az iskolában, s jó volna, ha lenne. Ahogy így gondolkodtam, körvonalazódott egy olyan közösség, ahol a gyerekek úgy vannak együtt, mint a testvérek. Ahol egyaránt jelen van az imádság, a komoly dolgokról való beszélgetés, hitről, de az emberi dolgokról, erkölcsi értékekről is. Nemcsak megfogalmazunk okos dolgokat, hanem a gyakorlati feladatok segítségével megéljük a hitünket. Persze, jelen van a játék is, hogy jól érezzük magunkat.

A közösség indulásakor a kezdő „mag” nagy része ministráns volt. Savio Szent Domonkos, a ministránsok egyik védőszentje, s egy olyan példakép, akit könnyű követni, mert a vidámságán és a kötelességeinek a teljesítésén keresztül vált szentté. Ez nem lehetetlen nekünk sem. Így őt választottuk névadónknak.

Most már sokkal többen vagyunk, hiszen sokan jöttek fiúk, hogy ők is szívesen jönnének, s persze befogadtuk őket. Most már másodszor szerveztünk nyári tábor, ami szerintem nagyon jól sikerült.

Ünnepi Harangszó: Savio Szent

Domonkos lelki atya, Don Bosco, azokat a gyerekeket szedte össze, akik elveszőfélben voltak, az árvákat vagy akik faluról mentek fel a nagyvárosba dolgozni.

Dr. Kürnyek Róbert: Nehéz olyan gyereket találni, aki ne vágya arra, hogy még jobban elfogadják, még jobban szeressék, egyébként nem kell nagyon ilyen felnőttet se keresni, mert ez a vágy mindannyiunkban ott van.

Ezért fontos a közösségi és személyes beszélgetésekre lehetőséget biztosítani. Tudatosan építkezünk úgy, hogy a nagyok segítenek a kisebbeknek. Mint ahogy az idősebb testvérek a fiatalabbaknak, ezáltal is erősödik az összetartozás.

Könnyű a fiúkat lelkesíteni. Például az egyik alkalommal az iskola gondnokát kérdeztük meg, tudunk-e valami fizikai munkában segíteni, és öröm volt látni azt, milyen lendülettel és vidáman dolgoznak együtt a gyerekek! Ezt a lelkesedést meg kell lovagolni, és ha részévé válik a személyiségüknek, a rutinjuknak, ahogy a hitüket megélik, akkor ez rögzülni fog.

Ezt látom a ministránsok kapcsán is. A ministráns az, aki a legközelebb van az oltárhoz. Egészen az Úr Jézus közelében szolgál. Közelről láthatja a szentmise eseményeit. A hivatások rendszerint ministrálással indulnak el. Ez egy hosszú távú, nagyon hosszú távú projekt.

Ünnepi Harangszó: Délután az általános iskolások hazamennek, számodra egy másik terület szolgálata következik. A Mindszenty kollégium lelki vezetése is a te feladatod lesz. Milyen elképzelés él benned, hogyan szeretnéd a középiskolás korosztályt megszólítani?

Dr. Kürnyek Róbert: Sokszor azon gondolkodom, nagyon sok múlik a módszeren, ahogyan szólunk hozzájuk. A saját életének a nagy kérdésein mindenki gondolkodik középiskolában: „Mi az, amit az életemben nekem tenni kell? Milyen hivatást válasszak?”

folytatás az 5. oldalon

4-es oldal

A legfontosabb, hogy megfigyeljük, hogy mit tett Jézus 2000 évvel ezelőtt. Volt olyan eset, amikor ő maga szólított meg és hívott a követésére, mint például Lévi esetében, de leggyakrabban azt látjuk, hogy a szavai, cselekedetei, jó híre volt az, ami vonzotta az embereket. A legfontosabb tehát a hitelesség. Jézus sohasem volt kérdőre vonható semmi cselekedetében, erkölcsében. Felnéztek rá, egész lénye inspirálta a hallgatóságot az evangéliumi életre. Ha eredményt akarunk elérni a missziós küldetésünk teljesítésében, az az első, hogy mindenki önvizsgálatot tartson, hogy hiteles-e, tanúságtévő-e az élete, igazi keresztény-e. „Arról tudják majd meg rólatok, hogy az én tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt” (Jn 13,35) – Jézus szavai szerint ilyen egyszerű a tanúságtétel. Ha ez megvalósul, és ezt látják rajtunk a távollevők, akkor fognak felfigyelni Jézusra, és gondolkoznak el a követésén. Enélkül az alap nélkül minden próbálkozás – legyen az akár a technika legmodernebb eszköze – pusztán vergődés. Erősítsük meg az alapokat, legyünk hitelesek!

Kovács József káplán

Először nekünk kell befogadnunk az Igét, amely egy egész életünkön át tartó folyamat. Tudatában kell lennünk szegénységünknek, miközben táplálkozunk az Élet Kenyerével és az Élet Igéjével, mert nekünk hívőknek is csak lassan hatol be szívünkbe az örömhír. Jelen kell lennünk a világban, azok között, akik még lehet, hogy sohasem tapasztalták meg Isten szeretetét. Nem zárkozhatunk be, mint Szent Péter, mondván: „Szó se lehet róla, Uram, sosem ettem én semmi közönségest vagy tisztátalant,” mert nekünk is azt válaszolja a Lélek, hogy „amit az Isten tisztává tett, azt te ne tartsd tisztátalannak.” (ApCsel 10,14-15) Isten nem személyválogató: arra vár, hogy általunk őket is megérinthesse, és világító lámpásokká tegyen minket. Meg tudja ezt tenni minden gyengeségünk ellenére, ha imádkozó emberként vagyunk jelen. Ezért írja Szent Péter, hogy „szentül őrizzétek szívetekben az Úr Krisztust. Mindig álljatok készen arra, hogy megfeleljetek mindenkinek, aki reménységekről kérdőre von titeket.” (1Pét 3,15). Ha megszólítanak, gyengeségünk ellenére számot kell adnunk hitünkéről, bízván abban, hogy Isten nem a tökéleteseket hívja.

Baka Gabriella

Hogyan lehetne megszólítani azokat, akik távol vannak Istentől, az Egyháztól? Ezzel kapcsolatban nagyon sok szeretetre és kitartásra van szükségünk. Kérnünk kell a mi Urunk segítségét, hogy adjon nekünk bátorságot, és segítsen, hogy valahogy közel kerüljünk ahhoz, akit meg akarunk szólítani. Gondolatban azt érzem, ez nem nehéz, mert én közel vagyok a Teremtő Istenhez. De aki nem ismeri az Isten szeretetét, annak bizony nehéz belehelyeznie magát ebbe a szeretetbe. Közel kell kerülnünk ahhoz az emberhez, akivel erről szeretnénk beszélgetni. Beszélgetni kell, szeretetet mutatni iránta és próbáljunk Istenről szólni valami olyat, ami őt megragadja; vagy az Egyháztól, ami tőle távol áll. Egyszer kórházi ágyon imádkozva sikerült betegársam figyelmét Isten felé fordítani. Örömmel imádkoztam a rózsafüzért, és nemsokára kérték, hogy beszéljek Isten mélységes szeretetéről, és énekeljek- aztán ők is imádkoztak velem.

Tubolyné Marika

Nem értelmetlen magányos tévelygés a sorsunk, feladatunk van itt a Földön. Életünkben az Isten iránti szeretetnek kell tükröződnie. Én mint cursillista élem mélyebben a Krisztussal való találkozás örömét. Próbálok lelkesedéssel tovább adni a hitet, hitvalló keresztényként az örömhírt a körülöttem élőknek. Ahhoz, hogy a hittől eltávolodott vagy útkereső embert is meg tudjon érinteni Isten közelsége, életünk példájával kell megmutatnunk, hogy érdemes Krisztushoz tartozni. Nehézségeink nem véletlenül állnak előttünk. Ezeket csak Istenbe vetett bizalommal – Ő a megpróbáltatásokból is tud jót kihozni – lehet elfogadni és ez példamutató lehet mások számára is. Arra törekszem, hogy sugározzam közösségünkben is az egymás iránti szeretetet, hogy valamennyien szeretettel legyünk egymás iránt és tudjunk egymásért, közösségünkért, környezetünk jobbá tételéért önzetlenül munkálkodni.

Salamon Károlyné

folytatás a 3. oldalról

Nagyon sok múlik azon, hogy mondanivalónkat valami tőlük teljesen idegen dologra vagy az ő személyes élményeikre építjük fel. Ha tudják mihez kötni, ha érthető, átélhető számukra, akkor nem csak egy elvont eszme lesz számukra. A Jóisten mindenkiben ott van, mindenkinek van róla tapasztalata, s azt gondolom, ha ebből a tapasztalatból indulunk ki, akkor könnyebb elvezetni őket a Vele való foglalkozásra. Nagy kihívás, az biztos, de ha sikerül jó, személyre szóló módszereket találni, meg lehet felelni a feladatnak. Nyilván majd igazolni fogja a gyakorlat. *Ünnepi Harangszó:* A gimnáziumban László atya és József atya fog hittant tanítani. Együttműködések nemcsak az iskolai szolgálatra szól,

hiszen a Zárda területileg a Mária Magdolna plébániához tartozik.

Dr. Kürnyek Róbert: A templomigazgatósághoz nem tartozik terület, a Mária Magdolna Plébánia területén működik, de önálló egység. Ennek az az értelme, hogy az iskolalelkészségnek meglegyen a jogi háttere a működéshez.

Másrészt a fenntartó rendlelkiségét kell képviselnünk, Fourier Szent Péter pedagógiáját, hiszen ez a rend tartja fenn ezt az iskolát, s ilyen pedagógia szerint folyik a nevelői munka. Ezeknek a szenteknek az élete és hatása rányomja a bélyegét nemcsak az oktató-nevelő munkára, hanem a lelkiségére is a lelkészségnek.

A gyakorlat nem fog változni. A hittanórákon, gyóntatásoknál ugyanúgy jelen lesznek az atyák, mint eddig. A jövőben egy lelkipásztor

hangsúlyosabban jelen tud lenni az iskolában, lehetővé teszi, hogy olyan területekre is sor kerüljön most, amire korábban nem tudott.

A hívek szempontjából lényegi változás nem lesz. A rendszeres szentmisék nyitottak, bárki által látogathatók, a szentmisék rendje sem változik.

Ünnepi Harangszó: Köszönöm szépen a beszélgetést; Isten áldja meg szolgálatodat és egész életedet!

Háriné Mile Mónika

Takács András kórházlelkész gondolatai az evangelizációról

Két fogalom definiálását szükségesnek tartom a gondolataim elején: evangélium, evangelizáció.

Mi az evangélium? – Az evangélium jó hír, örömhír arról, hogy Isten Jézusban, Jézus által megváltotta az elveszett embert, világot a bűntől, haláltól, az ördög hatalmától: „... úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Mit nevezünk evangelizációnak? – Az evangelizáció ennek az üzenetnek hirdetése, átadása a Szentlélek által. Az evangelizáció a misszió és

az igehirdetésnek része ugyan, de ezen belül egyedi, speciális szolgálat. Koncentráltan, intenzíven, sodró, meggyőző erővel szól a bűnről, az elveszettségről, kárhozatról, az „eljövendő haragról”, de ugyanilyen módon hirdeti a szabadulást, a bűnbocsánatot, az új és örök életet. Az isteni vonzás ellenállhatatlanná válik a Lélek általi evangelizációban.

E két fogalom körülírása után néhány gondolat a kórházban való evangelizálás lehetőségeiről:

Szent II. János Pál pápa mondta, hogy „a kórházak a modern kor katedrálisai.”

A kórház valóban egyfajta

határsáv, ahol az ember tükörbe néz, ahol számos kérdésen el kell gondolkodnia. Nem vallásos betegektől is hallottam már: „Nagy szükségem volt arra, hogy kórházba kerüljek, mert kicsit megálltam, és most sok mindent másképpen látok, mint előtte.” Napjainkban a legtöbb ember azt szeretné mutatni, hogy gazdag, sikeres, erős. Akadnak, akik szerint a vallásra is csak azoknak van szükségük, akik a saját lábukon nem tudnak megállni. A kórház szembeesít a valósággal, és megtanít arra, hogy bizonyos helyzetekben mindannyian gyengék vagyunk.

folytatás a 9. oldalon

Csík – Gyergyó, és ami azon túl van - II. rész

Az Egyesközi menedékházban töltött éjszaka után a legmagasabb csúcsot, a hegységnek is nevet adó Nagy-Hagymást (1792 m.) vettük célba. Népes társaságban haladtunk a hegyre vezető úton, mivel a menedékházban éjszakázók közül többen is ide tartottak. Búcsút intettünk az Egyeskö kőtornyának, és a mögötte magasodó Ördögmalom szikláinak. Az erózió marta hegyoldal köveit a legenda szerint egy ördög morzsolja szüntelen, akit egy furfangos székely pásztor megfenyegetett, hogy kifüstöli a pokolból, ha apróra nem őrli a sziklákat. Az ördög azóta is ott fárad szüntelen, noha a pásztornak már se híre, se hamva.

A Nagy-Hagymás csúcsra tartó ösvényt nem volt egyszerű megtalálni, mivel a főgerincen haladó piros jelzés a hegy oldalában vezet el. A hegycsúcsról az Öcsém-tetőhöz hasonlóan remek kilátás nyílt a peremet alkotó meredeken leszakadó mészkőfalakra. Sőt, még az előző napi pásztorral is újra összetalálkoztunk, aki figyelmeztetett, hogy az utunkba esik egy másik nyáj, amelyik mellett hamis kutyák vannak. Amikor pár kilométerrel arrébb, egy füves placcon letelepedtünk ebédelni, meg is jelent egy csapat kutya, és körbe vettek bennünket, de szerencsére nem lett nagyobb gond, csupán kíváncsiak voltak, nem támadó kedvűek. Tovább haladva hamarosan elértük az elágazást, ahonnan a kék kör jelzésen haladtunk tovább a Gyilkos-tó irányába. Az út a Fekete-Hagymás oldalában vitt tovább végeláthatatlan fenyező rengetegben vagy öt-hat kilométeren keresztül. A tóhoz közeledve újra nyíltabb lett a terep, erdőfoltok, rétek váltották egymást, majd a Gyilkos-kő oldalában vezetett az út. Estére járt már az idő, mikor a nevezetes tavat elértük. Már csak arra

maradt időnk, hogy elfoglaljuk a szállásunkat.

Másnap indultunk a Békás-szoros

felfedezésére, mely egykor a legfontosabb átjáró volt Erdély és Moldva között, és egyben történelmi hazánk határa. Mielőtt beléptünk a szikla falak közé, benéztünk a Szent Kristóf kápolnába. A kis templom falképein keresztény témák mellett a magyar múlt eseményei is megjelennek. A szurdok leglátványosabb része ott kezdődik, ahol az Oltár-kő monumentális sziklatornya magasodik a szorosban szerpentinező út fölé. Tetején egykor vörös csillag éktelenkedett, amit 1991-ben gyergyói hegymászők taszítottak le „trónjáról”, és állítottak keresztet a helyére. Ma népszerű szelfi háttér. Miután áthaladtunk az alagúton, égbe törő sziklafalak között haladtunk. A látvány élvezetét némileg rontotta a folyamatos autóforgalom, és a kiszélesedő részeket elfoglaló bazárok sora. Így visszafelé kitérőt tettünk a Kis-Békás szorosba. Átkeltünk a romos magyarok hídján, ami részét képezte annak az útnak, amit még 1940 és '44 között kezdtek építeni, miután Észak-Erdély visszatért Magyarországhoz, de nem tudták befejezni. Keskeny ösvény vezetett egy meglehetősen foghíjas függőhídig, amely mögött a Pokol-tornáca

sziklatornya adja az impozáns háttér. Miután átóvakodtunk rajta, egy darabon még követtük a sziklás mederben rohanó patakot. Ahol a meder összeszűkült, és az ösvény elhagyta a partot, három hölgyel találkoztunk, akik egy manapság divatos sportnak, az ún. kanyoningnak hódoltak, vagyis spéci vízálló és melegen tartó ruhában a patakmederben túráztak. Innét csak így lehetett tovább haladni. Mi vissza is fordultunk, hogy maradjon még időnk a

Kis-Cohárd megmászására. Fölfelé is végimentünk a szurdokon, majd egy sziklafalak között betorkolló mellékútra tértünk. A hegy hátába kerülve a sárga kereszt jelzésen meredeken emelkedtünk a Cohárd nyeregig, majd a kék háromszög jelzést követve sziklás ösvényen értünk ki a hegytetőre. A 170 m magas függőleges sziklafalban végződő 1345 m. magas hegy több mint négyszáz méterrel magasodik a legendás tó fölé. A szédítő meredélyről kilátás nyílt előző nap megtett utunkra. Szemben a Gyilkos-kő, melynek oldala 1938. január 11-én lecsúszott az alatta lévő völgybe, elzárva a Békás-patak útját és felduzzasztva vizét létrehozta az alant elterülő tavat. Mögötte a Fekete-Hagymás tömbje sötétlett, a háttérben pedig a Nagy-Hagymás zárta a horizontot. A hegyről leereszkedve még egy érdekes élményben volt részünk. Hegymászők lógtak a sziklafalon, és fűrtak-faragtak. Később tudtuk meg, hogy épp egy drótsodronyokkal, kapaszkodókkal biztosított mászóutat építettek ki, amit azóta már birtokba vehettek a komolyabb erőpróbára vágyó turisták. Leérve még sétáltunk egyet a tóparton.

A vízből még ma is kiállnak az elhalt fák törzsei, sajátos hangulatot kölcsönözve a tónak. Persze nem Székelyföldön lennénk, ha a száraz tényeken túl nem született volna a tó keletkezésével kapcsolatban egy legenda is. E szerint élt a környéken egy gyönyörű székely leány, Fazekas Eszter, akit egy zsványvezér elrabolt, és arra akart

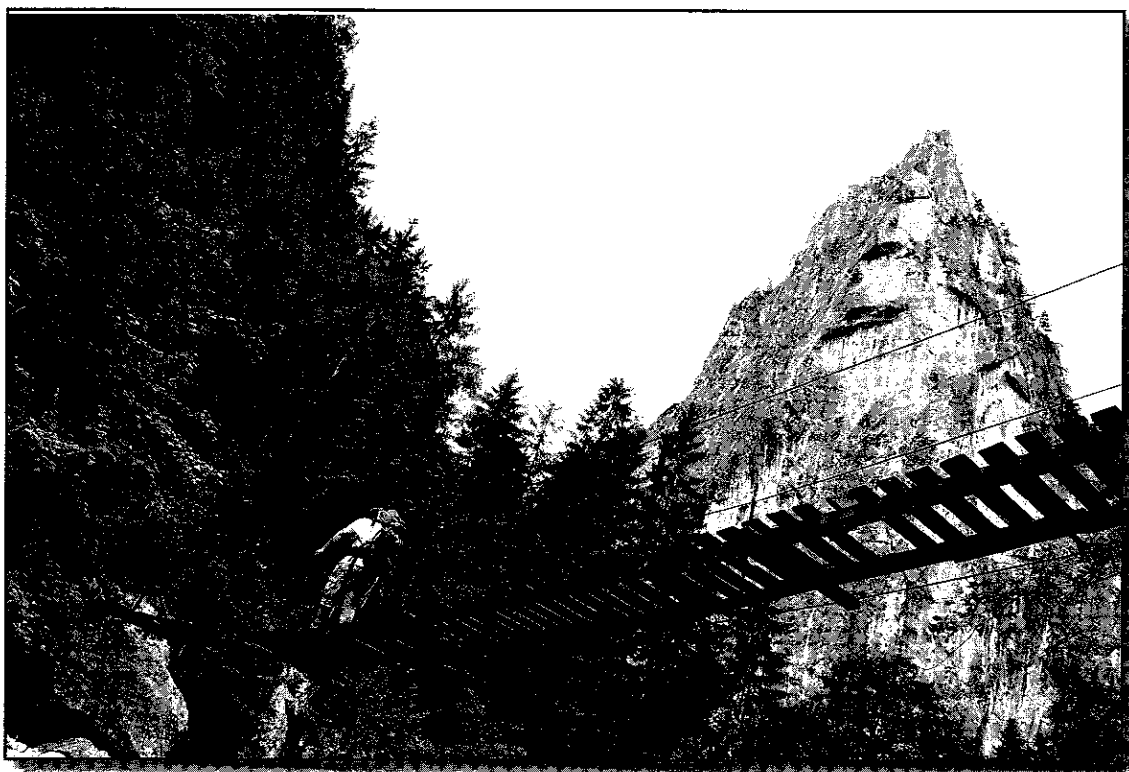
kényszeríteni, hogy legyen a felesége. A lány ekkor kétségbeesésében a hegyekhez fohászkodott, melyek meghallgatva a kérést, eget rengető robajjal leomlottak, maguk alá temetve a lányt, a rablót, sőt, még a hegyoldalban legeltető pásztort is a nyájával együtt.

Lassan közeledett a nap vége, de még hátra volt egy izgalmas

mozzanat.

A Gyergyószentmiklósról való visszajutást ugyanis autós stoppra alapoztuk. Bejött.

*fotó: Gedeon Tamás
szöveg: Szalai Attila*

Uram, ha éhezem, adj nekem valakit, akinek egy darab kenyér kell;
ha szomjazom, küldj valakit, akinek egy pohár vízre van szüksége;
ha fájom, küldj valakit, hogy felmelegítsem;
ha szomorú vagyok, hozz valakit, hogy megvigasztaljam;
ha keresztem nehezzé válik, add, hogy megoszthassam valakivel a sajátját;
ha szegény vagyok, vezess el valakihez, aki nélkülözik;
ha nincs időm, adj valakit, akit pár pillanatig szolgálhatok;
ha megaláznak, add, hogy valakinek dalolnom kelljen;
ha elbátortalanodom, küldj valakit, hogy bátorítsam;
ha mások megértéséért kiállok, adj valakit, akinek az enyémre van szüksége;
ha arra vágyom, hogy törődj velem, küldj hozzám valakit, akiről gondoskodnom kell;
ha csak magamra gondolok, hívd fel figyelmemet valaki másra.
Tégy bennünket méltóvá, Uram, hogy azokat a testvéreinket szolgáljuk, akik
világszerte, szegényen és éhezve élnek és halnak meg.
Add meg nekik ma, kezünk által, mindennapi kenyerüket, és adj nekik átfogó
szeretetünk által békét és boldogságot.

(Kalkuttai Szent Teréz)

Életem mércéje

Az evangelizálás önmagammal kezdődik. Legyek jó illatú virág, melyre szállnak a méhek! Az illat Isten ajándéka számomra. Tőle kapom, a kapcsolatunkkal együtt jár. Ha nagyobb bennem a buzgalom mások megváltoztatására, mint önmagam alakítására, akkor mások megváltoztatására tett erőfeszitésem inkább pótcselekvésnek tűnik: az önismeret elhárítása és mások kritizálása fog sajnós jellemezni engem.

A mai napig eleven emlékem és életem meghatározó élménye, amelyre ha gondolok, gyorsabban kezd el dobogni a szívem: 2005 augusztusának napjai. Ugyanis abban a tanévben, ötödéves egyetemistaként lehetőséget kaptam több társammal együtt, hogy a Kölnben megrendezett XX. Világifjúsági Találkozón és az azt megelőző 'MAGIS' programon részt vegyünk a magyar jezsuitáknak, a Mária Szíve Leányai Társaságának és a Sacré Coeur nővéreknek köszönhetően. Voltak előkészületi találkozókink, „ottalvósak” Budapesten és Dobogókőn; imádságosak, vidámak, mélyek.

A németországi 'Magis-hét' többfajta tapasztalatot, feladatot kínált, amelyek közül ki-ki érdeklődésének megfelelően választhatott, és amit aztán nemzetközi csapatot alkotva hajtottunk végre. Én szociális munkára jelentkeztem: a nürnbergi hajléktalanoknak főztünk, nekik és velük is táncoltunk indiai és magyar táncokat, énekeltünk, játszottunk és fényképeztünk együtt. Zarándokoltunk, börtönlakókkal találkoztunk és igazi beszélgetésekben lehettünk jelen. Mindezt egy olyan háttérrel, ahol jezsuita szerzetesek és papok, nővérek voltak jelen és segítettek bennünket, hogy ne csak önmagunkkal és másokkal találkozzunk egy számunkra eddig ismeretlen szinten, hanem Istennel is – egy eddig ismeretlen módon!

Felszabadító és életadó, meglepetéseket hozó mindegyik ilyen tapasztalat!

A világifjúsági találkozó hetének első napján – már a 'Magis-hét' után – úgy éreztem, és éreztük a barátaimmal, akik a magyarok mellett

Tajvanról, Spanyolországból, Németországból, Olaszországból, Portugáliából érkeztek, hogy számunkra abszolút teljes már ez az út, mert a szívünk annyira teli van, hogy szinte többet befogadni nem is tudunk!

Hogy hálás vagyok ezért az ajándékért a szerzetesrendeknek és a Jóistennek, azt nem kell mondanom, de szívesen kiáltom a hála szavát! Bennem ez a hála bármikor felbukkan, sőt, napi imádságomban előfordul a szeretett arcok és emlékek jelentkezésével. Mert életem evangelizálásának kezdeti, de mindenképpen nagy lökést kapó időszakát jelenti számomra. Találkozást emberekkel, Istennel, önmagammal. Amikor az Evangélium szava személyesen kezd beszélni hozzám, megszólítja életemet, kapcsolatba lép velem, és mindezt hozzám hasonló fiatalok és megbízható, hiteles papok, szerzetesek és szerzetesnővérek között érzékelem a bőrömnön, akkor új élet születik! Szárnyakat kaptam, vagyis inkább észrevettem, hogy „repülni” is tudok. És ehhez elengedhetetlen a konkrét emberi kapcsolat, a másik ember (ld. hajléktalan) segítése és

annak valódi elfogadása; valamint nyitottság a többiek felé - de jézusi mércével. Ez a mérce bemagolható és előadható. De igazán akkor kezd mércévé válni, ha találkozunk önmagunk bűneivel és bánni kezdjük őket, és kétségbeesésünkben újra és újra az Úrnak ajándékozzuk ezt szégyenkezve, sunnyogva, de mégis bízva Benne, hogy elfogadja azt és bennünket magához ölel.

Mert Jézusi mércéje akkor lesz a sajátunkká és leszünk hiteles Krisztus-követők, ha meglátjuk önmagunk árnyékos oldalát, és az Úrral megosztjuk azt. Nehéz, fájó felismerések ezek. Így szökik be a felismeréssel az irgalom az életünkbe, és az addig jól megtanult, de csak számonkérni tudó, valódi példát azonban nem nyújtó ismeretünk visszahőkölhet, és végre „megkeresztelkedhet” Isten kegyelméből. Hányan esünk ebbe a „képmutató hibába”? És hogy tud fájni, amikor visszatekintve életemre, látom, hogy a már megismert élő Istent hányszor sutba dobtam, mert nem bíztam Benne, és inkább bíztam az emberekben és a saját gőgös gondolataimban!

Ez a kín és a többi ilyen jellegű tapasztalatunk életünk kincseivé válhatnak, ha az Úrral megosztjuk őket. Az Ő irgalmát megtapasztalva lehettünk igazán irgalmasok egymáshoz, addig nehezen. Isten kegyelme alakít minket leginkább, nem mi magunkat.

Életünk mércéje életünk végén az lesz talán, hogy a szívünkben megszólaló Isten szavára hallgattunk-e. Hiszen létünkbe van kódolva az Istenhez való tartozásunk. Még az ateistának is. Mindnyájunk élete arra hivatott, hogy abban a munkában, amit szeret és amihez tehetsége van, Isten dicsőségére legyen és nem mellesleg az emberek és önmaga, a családjá boldogulására. Aki

ebben gátolja, az alighanem bűnt követ el. Életünk Evangéliuma, vagyis Örömhíre, az „én és az Istenem” kapcsolatának a története. Mindnyájunknak van története, csak talán még nem fedeztük föl, nem vettük észre életünk evangéliumát, hogy már elkezdődött! Hiszen az Úr itt is és ott is velem volt, megóvott, megőrzött minket, a családomat, engem..., és örömet adott, vagy

velem volt a fájdalom idején. Ha párbeszédbe lépünk Istennel - és ehhez ne legyünk restek olvasni igényes lelkiségi írásokat -, akkor életünk evangelizálása vagyis megtérése is megvalósul magától. Kívánok kitartást ehhez az úthoz és kalandvágyat is hozzá mindenkinek!

S.Ivancsics Evelin

Takács András kórházlelkész gondolatai az evangelizációról

folytatás az 5. oldalról

Mikor ebben a felismerésben megszületik egy emberben a nyitottság, az az a pillanat, amikor megtapasztalhatja, hogy az evangélium, a keresztény hit válaszol a kérdéseire, megoldást kínál a problémáira. Aki az ő útján jár, nem mentesül a betegségektől, de ha beteg lesz, ezt egészen másképpen fogja megélni.

Számos kutatás bizonyítja, így napjainkban már **természettudományosan** megalapozott tény, hogy a hitnek – ami élő istenkapcsolatot jelent egy vallásos közösségen belül – kifejezetten egészségvédő, túlélést segítő hatása van. Jézusnak az a mondata, hogy „azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen” (Jn 10,10) a földi életünkre is vonatkozik. Azoknak, akiknek van vallásos hitük, és támogató szeretet (család, közösség) veszi körül őket, jóval nagyobb az esélyük a gyógyulásra, mint akik nem rendelkeznek a fentiekkel.

Ezért nagyon fontos a kórházban az egyház jelenléte – nem annyira a prédikáló, sokkal inkább a szolgáló egyházé. A kórházak kezdetben a szeretetszolgálat

helyszínei voltak, ám fokozatosan eltávolodtak eredeti küldetésüktől, és egészségügyi üzemekké váltak. Ám a beteg, valójában egy szenvedő ember, aki mellé szeretettel oda lehet állni, azzal a szeretettel, amely tulajdonképpen a mennyei Atyától származik, aki maga a szeretet.

Amikor valaki súlyos beteg, akkor az élete legnagyobb küzdelmét vívja. Ha ilyenkor jelen tud mellette lenni valaki, aki az Isten embere, akkor a beteg megtapasztalja az igazi reményt. Ferenc pápa azt mondja: az egyház azért él, hogy az irgalom helye legyen. Vissza kell adnunk az embernek az emberi méltóságát, ezért fontos feladatunk, hogy meghallgassuk a másikat. Ehhez azonban időt kell áldozni, mert a lényegi dolgokról, a lelki dolgokról akkor lehet beszélni, ha kialakult a bizalom, amihez idő kell. Ennek a szolgálatnak az a lényege, hogy a Lélek átalakítson. Ha lehullnak az álarcok, létrejön a valódi találkozás.

Sokféle az ember, a beteg is. Hitét gyakorló és nem gyakorló. Teremtettségünk által minden

ember szívében valahol ott van az Isten. Az más kérdés, hogyan nevelték, találkozott-e pappal vagy sem, milyen sérüléseket hordoz. Az embereknek nem az Istennel van bajuk. Minden ember vágyik arra, hogy az Isten szeresse őt, és átkarolja. Mert az ember az Isten mellett van biztonságban. Hiszen Tőle jöttünk, és Hozzá megyünk.

A kórházi evangelizáció nem térítés, hanem Isten végtelen szeretetének és gondoskodásának közvetítése. Az igazi lelkigondozó a Szentlélek, mi csak beteglátogatók lehetünk, akik az Úr Jézus példáját követve elvihetjük Isten szeretetét, és a reményt. Fontos továbbá szem előtt tartani, hogy Krisztus szeretetét és irgalmát ne csak beteg testvéreinknek közvetítsük, hanem a dolgozók (a kórház minden dolgozója) felé is. Ennek feltétele a folytonos, és személyes istenkapcsolat, valamint az imádságos lelkület, illetve az imádságos háttér.

Ennek az imádságos háttérnek a meglétéért kérem a kedves olvasók kitartó imáját.

JÓ VOLT OLVASNI!

Chiara Lubich: Mária

Előző lapszámunk e rovatában a „Mindenem megvan” című könyvvel ismerkedhettünk meg, mely a 2010-ben boldoggá avatott Chiara „Luce” Badano-t mutatta be nekünk.

A 18 évesen elhunyt lány a Fokoláre Mozgalom tagja volt.

Ennek a megújulási mozgalomnak a katolikus egyház hivatalosan a „Mária Műve” nevet adta.

Most, szeptemberben, a Szűzanya hónapjában a mozgalom alapítójának, Chiara Lubichnak a Mária című könyvét ajánlom olvasásra mindenkinek.

A kötet elmélkedésekkel és főleg tanúságtételekkel segít mindnyájunknak, hogy megtapasztalhassuk: Isten anyját követve, Őt „utánozva”, nap mint nap tanulva Tőle, kimondva saját igenünket arra az útra, amit az Úr számunkra eltervezett, megtalálhatjuk a boldogságot. Még akkor is, sőt akkor, ha át tudjuk ölelni a keresztet is, ha szeretjük az „elhagyott Jézust”.

Chiara Lubich és társai 1949 nyarán sok mindent megértettek.

Megvilágosodott számukra az, hogy hivatásuk: „újra élni Móriát”.

„Mivel megértettük, hogy együtt, egyesülve az a hivatásunk, hogy Mária legyünk, azt is megértettük, hogy ehhez élni kell Isten Igéjét. Nem lehettünk tehát más, mint Isten Igéje. Különösen az elhagyott Jézus, aki a teljes mértékben kinyilatkoztatott Ige.”

Ezt a szédítően nagyszerű lehetőséget –jóval korábban– Nagy Szent Gergely így fogalmazta meg:

„Ha valaki az Igével a felebarátja lelkében létrehozza az Úr iránti szeretetet, akkor szinte megszüli az Urat (...), az Úr anyjává válik.”

Érezzük keresztény mivoltunk nagyszerűségét?

Képesek vagyunk felfogni, mire is kapunk meghívást?

Megtesszük Isten akaratát?

Valóban az Úr szolgálóleányai vagyunk?

Chiara és társai továbbmentek:

„... úgy éreztük, hogy Jézus azzal, hogy Móriának szentel minket, úgy tesz velünk is, mint Jánossal: mint gyermekeket bíz minket Móriára: „Asszony, íme, a te fiad! (Jn 19,26). Abban is segít, hogy megtegyük azt, amit minden kereszténynek tennie kell: utánozzuk Jánost, aki a kereszt lábainál Jézus kérésére magához veszi Móriát: „Íme, a te anyád.” (Jn 19,27).”

A II. Vatikáni Zsinat szerint a keresztényeket a Szentlélek és Mária alakítja. A Lumen Gentium (65) azt sugallja, hogy amikor Krisztus megszületik a hívek szívében, még akkor is „fogantatott a Szentlélektől és született a Szűztől”.

A Szentlélek és Mária alakítja tehát a keresztényeket.

Chiara így folytatja könyvében:

„Történetünkben többször megisméltódott az Úrnak ez a meghívása, hogy Móriaként éljünk. Egy napon például (...) belépve egy templomba, teljes bizalommal a szívemben azt kérdeztem Jézustól: Hogyhogy Te itt maradtál a föld minden pontján a csodálatos

Oltáriszentségben, és nem találtál módot arra, hogy itt hagyd nekünk Móriát is, akire pedig nagy szükségünk lenne életutunkon?

A tabernákulumból a csendben mintha válaszolt volna nekem:

„Nem hagytam itt, mert benned (bennetek) akarom viszontlátni. Akkor is, ha nem vagytok szeplőtelenek, az én szeretetem megtisztít, szeplőtelené tesz benneteket, és ti kitárjátok anyai szíveteket és karotokat az emberiség felé, amely ugyanúgy, mint akkor, szomjazza Istent, és annak Anyját. Most ti fogjátok enyhíteni a fájdalmakat, begyógyítani a sebeket, felszárítani a könnyeket. Énekeljétek a litániát, és próbáljátok meg az lenni, amit énekeltek.”

Csodálatos hivatás... Móriává lenni. Az Úr szolgálólányává lenni. A Szép Szeretet anyjává lenni. Minden embertársunk anyjává lenni. Szeretni...

Chiara Lubich könyve sok-sok tapasztalatot ír le számunkra, útmutatást ad.

S amikor már kevés a „próza”, a Lélek imádsága versben szólal meg benne:

„Ha Jézus testesíti meg az Igét, a Logoszt, a Fényt, az Értelmet: akkor Mária a Művészetet, a Szépséget, a Szeretetet. Mária, a Teremtő remekműve, Mária, ó, szépséges! Nem telhetünk be dicséreteddel.”

Dömötörfi Nóra

A „népmisszió”

A misszió latin eredetű szó, mely küldést, küldetést jelent. Bár a legtöbb vallás tagjai kötelességüknek érzik, hogy hitüket és vallásgyakorlati formájukat megosszák másokkal, a misszió elsősorban keresztény fogalom, a Jézustól kapott feladat teljesítését jelöli. (Mt 28,19-20.) Kétfelé irányul, a külső misszió a nem keresztények között hirdeti és életével tanúsítja az örömhírt, a belső misszió a megkeresztelték hitbeli megújulását szolgálja.

A középkori kolduló/prédikáló rendek, a ferencesek és domonkosok voltak az elsők, akik vándorlásuk során néhány napig egy-egy helységben megállva prédikáltak, bűnbánatra szólították a híveket, igyekeztek orvosolni a kor/terület erkölcsi bajait. Mint ilyenek az ún. „népi vallásosság” gyakorlatának alakítói voltak. Később számos szerzetesrend tagjai (jezsuiták, redemptoristák, kapucinusok) csatlakoztak hozzájuk.

Az Egyházi Törvénykönyv 1917 óta tette kötelezővé a plébániákon (legalább 10 évenként) a népmissziók/lelkigyakorlatok tartását, különösen az adventi és a nagybőjti időben. Az új, 1983-ban életbe lépett Törvénykönyv az Egyház tanítói feladatai, ezen belül az Isten ígéjének hirdetése fejezetben (770. kánon) szólítja fel a plébánosokat, hogy a megyéspüspök előírása szerint, bizonyos időközönként rendezzenek úgynevezett lelkigyakorlatos/népmissziós prédikációkat vagy más, a szükségleteknek megfelelő formájú beszédeket. Ezek különböznek a vasár- és ünnepnapi miséken kötelező homíliáktól, nem kifejezetten a Szentírás

magyarázatát, nem is teológiai tudás elérését célozzák, hanem az Istennek tetsző élet gyakorlati megnyilvánulásaira vonatkoznak.

A 19. század végén, és a 20. században ezek a missziók általában 5-8-10 napig tartottak, napi két beszéddel, általában egy vagy két vendég pap vagy szerzetes atya közreműködésével, akik felváltva prédikáltak és gyóntattak. A beszédek kötött rend szerint a katekizmus igazságait és az erkölcsi parancsokat ölelték fel, méghozzá különböző cél- és korcsoportok számára. Egy-egy nagyobb szabású misszió évszámát a templomban felállított „missziós kereszt” szárait jegezték fel. Az utolsó nagy, egész országot megmozgató népmisszió az 1947-48-as Mária-évben volt, melynek eseményeit Mindszenty bíboros szervezte. A II. vatikáni zsinat óta a plébániákon szokásos, három napos sorozat (triduum) vált gyakorlattá, melyet általában advent és nagybőjt idején tartanak vendég lelkészek meghívásával.

A népmissziók fontos hírei voltak a helyi sajtónak, különösen, ha az egyházi fenntartású vagy támogatottságú volt. A zalaegerszegi és más zalai népmissziókról is a korabeli lapokból van tudomásunk.

A Mária Magdolna Plébániatemplom missziós keresztjén lévő első, 1889-es eseményről a Zalamegye című újság 1889. évi 51. számában megjelent felhívásból értesülhetünk. A lelkigyakorlatos beszédeket december 22. és január 1. között naponta kétszer hallhatták a hívek a reggel 9-es, illetve vasárnap a 10-es nagy mise, este pedig a hat órai mise előtt. A záró mise után, újév délutánján

pedig a különböző kegytárgyak: feszületek, rózsafüzérek, képek, érmék „megszentelésével” ért véget a „szent misszió”.

A következő, 1913-ban tartott misszióról, és annak rendkívüli népszerűségéről a Magyar Paizs című egerszegi hetilap tudósított: november 12. és 20. között naponta kétszer, a reggel 8-as és az este 6-os mise alkalmából felváltva prédikált két jezsuita atya: Jámbor László és Varga István.

Sajnos a régi újságok, anyagi okból nem mindig jelentek meg, és a létező lapoknak sem maradt fenn minden évfolyama, ezért az 1920-as és 1926-os évszámokhoz nem találtunk megfelelő híryanagot. Hatalmas viszont az 1937-es megmozdulásé. A november és december hónap folyamán a megye számos faluját járták különböző missziós szónokok. A kellemetlen időjárás ellenére mindenütt tömegesen vettek részt a hívek a különféle ájtatosságokon. A zalaegerszegi lelkigyakorlatot páter Röss Bertalan kapucinus atya végezte, aki a katolikus kultúrházban „saját leadó gépén” keskenyfilm-vetítést is tartott az Indiában végzett munkáról. A körútról a Zalamegyei Újság (melynek szellemiségét Pehm József plébános határozta meg), minden héten tudósított, még a gyónók és áldozók statisztikáját is közölte.

Sajnos 1947-ben megint csak nem volt olyan sajtótermék a megyében, amely a Mária-évi népmisszióról adatokat közölt, így a kereszten látható dátumok közül az utolsóra csak a kereszten lévő számok emlékeztetnek.

Marx Mária

A "Hegyre Épült Város"

– A Szent András
Evangelizációs Iskola
zalaegerszegi
iskolaközössége

A Szent András Evangelizációs Iskola zalaegerszegi iskolaközösségét 2013-ban alapították. A közösség jelenleg 20 aktív tagból áll. Az évente két-három alkalommal megtartott, többnapos kurzusnak a Szent Család Óvoda ad otthont, de igény szerint egy-egy kurzus bármely helyszínre, plébániára áthelyezhető.

Az iskolaközösség lelki vezetője, helyi egyházi felelőse Stróber László esperes-plébános.

Az iskolaközösség a magyarországi Szent András Evangelizációs Iskola szerves része, mely a nemzetközi iskola tagja. A Nemzetközi Evangelizációs Iskola Jézus küldetési szavait - Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot (Mk 16,15) - alapul véve született, válaszként II. János Pál pápa új evangelizációs felhívására. Az iskolát Mexikóban alapították 1980-ban. Ma 60 országban, 2000 iskolaközösség hirdeti az Örömhírt, ugyanabban a látásmódban, módszertanban, és képzési programban. A Szent András Evangelizációs Iskola küldetése, hogy

evangelizátorokat képezzen a katolikus egyház számára, hogy minden katolikust megtanítsa evangelizálni. Képzéseink, kurzusaink egy három szintes képzési programban épülnek föl, melyben az Örömhír meghirdetése (a kérügma), a

Szentlélek erejében (a karizma), egy közösséget alkot (koinonia), mely egybegyűl az Úr asztalánál, hogy felépülhessen Krisztus titokzatos teste: az Egyház. Boldog VI. Pál pápa az Evangélii Nuntianti apostoli buzdításában kijelenti: "Az Egyház azért van, hogy evangelizáljon", vagyis mindannyiunk küldetése az evangelizáció. Az evangelizátor olyan egyszerű, a világban élő hívő, aki a mindennapi élete során az ismerőseinek és idegeneknek is képes az Örömhírt – vagyis Jézus személyét – hirdetni, és a Vele való, életátalakító találkozásról bátran tanúságot tenni. Az Iskola célja, hogy az élő Istennel való találkozásra vezesse résztvevőit, képezze őket és visszaküldje, hogy abban a közegben legyenek evangelizátorok, ahonnan érkeztek. Nem gyűjtjük be a hozzánk érkezőket és nem alapítunk primer közösségeket. Az Iskola András apostol nevét vette fel, mert ő az evangéliumok egyik legjelentéktelenebb apostola, aki mégis különleges, mert miután elsőként megtalálta a Mestert (Jn 1,37–42), rögtön elvitte hozzá a testvérét, Pétert, aki nagyobb lett Andrásnál. András az, aki keresi a nála nagyobb apostolokat.

Mi is Andrásook akarunk lenni: keressük és neveljük azokat,

akik utánunk jöve már jobban szeretik, követik és hirdetik a Mestert, mint mi.

A Szent András Evangelizációs Iskola nem egy mozgalom az Egyházban és nem is azonosul egyikkel sem.

Nem jobb és nem rosszabb, mint a többi evangelizációs rendszer vagy módszer. Egyszerűen különböző, mint a test egy másik tagja, mely a többieknek van szolgálatára. Az iskola karizmája az a módszertan, mellyel nem egy új evangéliumot, hanem az elmúlhatatlan Evangélium új módszerekkel, új formákban, új lelkesedéssel való továbbadását célozza meg.

A kurzusokon hitünket eredeti forrásában, Isten Igéjében tanulmányozzuk.

„Isten igéje ugyanis fény az értelemnek, tűz az akaratsnak, hogy az ember képességet nyerjen Isten megismerésére és szeretetére. A benső ember számára pedig – akit Isten Lelke éltet a kegyelemmel – Isten igéje kenyér és víz, és pedig méznél, sőt lépes méznél is edesebb kenyér, meg bornál és tejnél is kiválóbb víz. Ez a lélek számára az érdemek lelki kincstára, ezért mondják aranynak és sokat érő drágakőnek is;...” /Brindisi Szent Lőrinc/

Az Iskola képzési programja többszintű, 21 különböző képzés szolgálja először a keresztyén élet alapjainak átadását, mert először tanúk leszünk; aztán az evangelizációs küldetés teljesítésére való felkészítést, tanítványokként; végül eszközöket kínál az evangelizátorok képzéséhez,

hogy lépésről lépésre haladva evangelizátorokként vagy akár apostolokként képessé váljunk hirdetni az Örömhírt.

A Szent Család Óvodában 2018. október 19-23. között kerül megtartásra a Szent András Evangelizációs Iskola következő kurzusa, melynek középpontjában Mózes alakja

áll.

A kurzusra, mely a „Szabadítók iskolájába” vezet be minket, a <https://szentandras.ujevangelizacio.hu/> webhelyen lehet majd jelentkezni.

Templomainkban is hirdetni fogjuk.

Szabó-Hidvégi Orsolya

CSALÁDFESTIVÁL 2018

SZEPTEMBER 14-15.

Városi Hangverseny- és Kiállítóterem

Zalaegerszeg, Ady u. 14.

Zalaegerszegi Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és Alapfokú Művészeti Iskola

Zalaegerszeg, Kisfaludy u. 2.

FELNÖTT- ÉS IFJÚSÁGI PROGRAM	
2018. szeptember 14. 17.00	Városi Hangverseny- és Kiállítóterem
17.00 Fesztiválnyitás	Téma: Hagyományörzés
17.30 Dr. Csókay András előadása A család ereje nehéz élethelyzetekben	
19.00 A Servet együttes koncertje	

FELNÖTT- ÉS IFJÚSÁGI PROGRAM	IFJÚSÁGI PROGRAM	GYERMEKPROGRAM
2018. szeptember 15. 9.30	Ady Endre Iskola	Ady Endre Iskola
Fesztiválnyitás: - megnyitja Balaicz Zoltán, városunk polgármestere - Zenél a Válicka citerazenekar		10.00 Tarsoly Egyesület gyerekeknek szóló műsora 10.30-13.00 illetve 13.00-15.30 Játzó- és kézművesházak fafaragás, agyagozás, tésztaformázás, ollóvágtatás, bábkészítés, varrás-hímzés, könyvtárosok, ólomöntés (10-15 óra)
10.00 – 12.00 Egy perc az egészségedért! Személyre szóló tanácsadás, különféle szűrővizsgálatok		
10.00 Dr. Márfi Gyula érsek úr előadása Család a Bibliában és a keresztyén hagyományban	Mátra Wood játékok, szabadulószo	10.00-16.00 - Szuperbringa-program Közlekedésktatás kisautókkal Zalaegerszegi Polgárőr Egyesület Bűnmegelőzési Közlekedési Szervezet - Falmászás és trambulín Tájfutás
12.00 – 13.30 EBÉD (előbb a gyerekek, aztán a többiek)		
13.30 Előadás Iancu Laura: Közösség és kultúra, tudomány és felelősség		
14.30 Előadás Pete Polgár Máté: A Ielkész lánya című könyvének bemutatója		
15.00 Előadás P. Kercza Asztrik OFM: Ének a családban – az ének hatása a gyermekek biológiai fejlődésére	15.45 Jubileumi „Kiugró” Szituációs játék a Hevesi Sándor Színház színészeinek közreműködésével	15.45 Uzsonna
16.00 Eötvös Iskola: néptáncbemutató Utána Táncház		

Időtől független programok egész nap:

- Versenyek, játékok, keresztrejtvény a 25. Családfesztivál ünnepén
- Logikai játszótér
- Szabadulószo
- Trambulín, mászófal
- Kincskereső – családi tájékozódó-verseny
- Könyves kuckó

A műsorváltoztatás jogát fenntartjuk!

Hittantábor Celldömölkön

Az Ady Endre Általános Iskola idén is megrendezte nyári hittantáborát, 65 fős létszámmal. Harmadikostól a nyolcadikos évfolyamig mindenki képviseltette magát. Írásom ezt a pár tartalmas napot foglalja össze.

Vonattal érkeztünk a celldömölki vasútállomásra, és hamarosan be is rendezkedtünk a Szent Benedek iskolában. A programok a délelőtti folyamán a tervezett időben megkezdődtek, és a további napok is zökkenőmentesen folytatódtak. Csoportvezetőink a délelőtti és délutáni során kiscsoportos foglalkozásokat tartottak, előre megbeszélt témák alapján. A szentmisék 11 órakor kezdődtek, melyekre a táborozók szentgyónással készültek. Az előző évekhez hasonlóan a szentségimádás bensőséges volt, sok gyermek bizonyosságot tett a felemelő lelki élményről. Tamás atyának köszönhetően a Szűz

Mária Kegytemplomban részesülhettünk az Úrral való találkozásban, amelyet rövid, de lényegre törő idegenvezetés előzött meg. A szerdai napon ima úton vettünk részt a tábor területén. A programot elmélkedéssel, imádsággal és gitáros énekekkel színesítettük. Utolsó állomása utunknak az iskolakápolna volt, ahol a mécsesekből kirakott kereszt elé helyeztük kéréseinket, hálánkat, saját gondolatainkat. A lelki felfrissülés mellett fontos volt a test felüdítése is, ezért egy délutánt a strandon töltöttünk. Nagy örömmel megdicsérték a csoportot az ott dolgozók, a szép és kulturált viselkedésért. Az iskola tornaterme és udvara lehetőséget biztosított a foci, kosárlabda, röplabda, kötélmászás kedvelőinek a sportolásra. Kézműves szobánkban a hímzés, gyöngyfüzés, ragasztás és egyéb kreatív munkálkodás kapott

szerepet. A napi háromszori étkezés étteremben zajlott, kiadós és ízletes ételekkel fogadtak minket. Kedves eset volt, amikor hangosan kezdtünk imádkozni az árnyas udvaron, felálltak a jelenlevő vendégek is. Szeretettel kérdezték, hogy kik vagyunk és honnan jöttünk. A tábor folyamán több ehhez hasonló, szívet melengető élményben volt részünk, amelyek mosolyt csaltak az arcunkra.

Hálásan köszönöm az Atyáknak, Szülőknak, Csoportvezetőknek és Mindenkinak a munkáját, bármilyen módon történő hozzájárulását, imádságát, amellyel segítették a tábor szép hetét! Köszönet Istennek ezért az időért, az Ő segítségével jövőre, Veletek, ugyanitt!

Miszoriné Mocsári Mariann

Az imatábor tényleg egy csoda!

Perényi Judit hasonló című írását lapunk egy korábbi számában már olvashatták. Mégis vagy talán éppen ezért, ez a cím nem ment ki a fejemből.

Talán egy képet kellene festenem vagy írnom egy verset ahhoz, hogy ki tudjam fejezni, milyen is volt az idei augusztusi salomvári Imatábor. Ezek híján azonban csak leíró szavak segítségével próbálkozom.

Képzeltessen el egy viszonylag nagy füves udvart árnyat adó fákkal, fapadokkal és hozzájuk illő asztalokkal, színes csikos két függőággal. Az általános iskolát szálltuk meg. Innen kétszáz méterre a templom, ahová pizsamában is el lehet menni egy szentségimádási nap éjszakáján, amikor olyan csodálatos a szellő, az ég, a plébánia udvarán felállított ragyogó fénykereszt, és az ember szívét annyi szeretet, béke, öröm, a meghatódás és hála könnyei öntik nyakon és mossák át, hogy ezt nem lehet elmondani...

A gyerekek naponta ötször étkeztek, és lelki táplálékkal, játékkal, barátságok szárba szökkenésével, sok-sok megértéssel, beszélgetéssel,

egy más meghallgatásával, mindennapi szentmisével is töltöttek. Fürödhettek a Kustánszegi-tóban, gyalogoltunk az erdőn át kb. 10 km-t is, miséztünk a természet közepén, és énekeltünk, zenéltünk olyan erővel, amely csak feltört a szívünkől.

Az Imatábor sűrű és mégis pihentető napjai szunnyadó sejtjeinket is felébresztették, Isten irántunk való szeretetét újraplántálták belénk. És mi is egymásnak ajándékozhattuk azt! Óvodástól az érettségi előtt állókig minden korosztály megtalálható volt, 65 gyermek és fiatal személyében. A szervezők és segítők 30 fős csapata Pongrácz Benedek irányításával négy házaspárból, egyetemistákból, pár hitoktatóból állt össze. Frigyes Marianna salomvári „hittan néni” külön köszönet illeti, hiszen fáradhatatlan kedvességével, pontosságával, a szentmisék elő

– és utókészületeivel biztos pont volt mindnyájunk számára. A hét nagy ajándéka még Óra Krisztián atya állandó és elérhető jelenléte volt. Püspök atyánk is meglátogatott minket! Böjti Balázs, Gombos Bálint, Mikolás Attila, Molnár János, Szalai Attila atyák is időt szántak ránk, és egész héten velünk volt három, papságra készülő ifjú ember! Köszönet a szervezőknek, a házigazda iskolának és Mikolás Attila plébánosnak, minden jelenlévőnek és a Jóistennek, aki összefűzte életünk szálait!

Ha hallanak imatáborról a jövő év nyarán, számoljanak vele, mert a gyerekek, a családok és így a világ is csak gazdagodhat! Reméljük, lesz jövőre is!

S. Ivancsics Evelin

fotó: Simon-Vass Éva és
S. Ivancsics Evelin

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Horvát-Modori Míra, Kovács Karolina, Marai-Halál Maximilian, Ruzsics Szeverint, Dobri Noel, Bár Barnabás, Szabó Olivia Anna, Harsányi Luca, Szijártó Szofi, Markó Hejkó Péter, Koppány Dorka Anna, Bohár Liza, Takács Anna Márta, Miszori Levente, Varga Vivien, Kaj Gergely, Farkas Dominik Márk, Pourrut Félix Jean Joel, Kutasi Barnabás, Toplak Anna Léna, Kollarics Ákos, Horváth Rubina Leila, Doszpoth Ákos, Takács Péter, Mester Péter, Mester Dorina

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Laposa Lajos és Fitos Szilvia, Bódi Attila és Nagy Edina, Nagy Csaba és Zsuppán Adrienn, Mátyás Péter és Dézsényi Evelin, Esze Tamás Sándor és Sztojka Szabina Éva, Németh Gábor és Váli Ibolya, Rozner Szabolcs és Kőcse Vivien, Véber Péter és Böcskei Szabina, Farsang Tamás és Csegezy Zsanett, Kovács Gábor és Czinder Kinga Boglárka, Billege Márk és Hány Veronika, Kemény Tamás és Boronyák Virginia, Dipold Márton és Kiss Kornélia, Németh Balázs és Szűcs Renáta, Vöcköndi Attila és Konkoli Nikolett, Földszin Ádám és Horváth Judit,

*Jókívánságainkat fejezzük ki az ifjú pároknak:
a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg
házasságukban!*

Halálozás

Bogár Vilmos (1926), Nagy Endre (1937), Zarka Tibor (1940), Becs János (1960), Illés Lászlóné sz. Nagy Mária (1941), Vajda Attila Sándor (1954), özv. Simon Andrásné sz. Borbás Irén (1934), Tisza Ferencné sz. Gyöngyösi Ilona (1957), özv. dr. Csaba Gyuláné sz. Gémes Gizella (1935), Góczán Gyula (1929), özv. Milei Istvánné sz. Kéner Ilona (1927), Fábán Károlyné sz. Tóth Margit (1936), Hozbor Ferenc (1922), Komáromy Endre (1944), Kovács Gézáné sz. Bagladi Mária (1944), özv. Salamon Sándorné sz. Rohonczy Terézia (1930), özv. Baján Józsefné sz. Tompa Mária (1927), özv. Varga Oszkárné sz. Döklén Zsuzsanna (1936), Horváth Alajos Endre (1926), Horváth Aladárné sz. Kolompár Valéria (1958), özv. Tomán Kálmánné sz. Kiss Mária (1935), özv. Németh Lajosné sz. Polgár Rozália (1925), Benkő István (1942), Hegedűs Lászlóné sz. Boncz Edit (1967), özv. Ekler Sándorné sz. Dóczi Magdolna (1931), özv. Németh Lajosné sz. Simonics Paula (1932), Gesztesi László (1948), özv. Bérces Györgyné sz. Kertész Emerencia (1929), Horváth Dezsőné sz. Gulás Katalin (1938), Molnár Sándor (1946), Belső Károly (1934), Molnár László Károly (1946), Károly György (1961), Dömötör Józsefné sz. Baráth Erzsébet (1935), Horváth Károlyné sz. Nagy Irén (1929), Horváth Károlyné sz. Nagy Irén, Dömötör Józsefné sz. Baráth Erzsébet, Horváth Ervin József

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

A pályaudvaron egy idős bácsi a feleségét várja.

Mikor a néni megérkezik, megölelik egymást:

- De jó, hogy végre megjöttél, úgy hiányoztál! - szól a bácsi.

- De jó, hogy végre látlak, olyan hosszú volt ez a két nap. - válaszol a néni.

A közelben álldogáló fiú, aki a barátnőjét várja meghatódik a jelenet láttán és odalép hozzájuk:

- Ne tessék haragudni, önök mióta házasok?

- Éppen 50 éve. - hangzik a válasz.

- Remélem mi is ilyenek leszünk ötven év múlva a kedvesemmel - mosolyog a fiú.

A bácsi odalép hozzá, megfogja a vállát és azt mondja:

- Fiatalember, maga ezt ne remélje. Maga ezt döntse el!

(forrás: uzenetek.com)

“Nézz egyszer és ezerszer Szűz Máriára, hogy járjon közbe Fiaánál a megfelelő gesztusokért és szavakért, melyek lehetővé teszik számunkra azt, hogy hirdessük az Örömhírt mindenki számára, sohasem feledkezve meg arról, hogy az egyház nem a megtérítés által növekszik, hanem a meghívás és a szívélyes fogadtatás által.”

(Ferenc pápa)

Milyen is a Mária Rádió?

Városunkban és Zala megye sok településén a TARR KFT kábelhálózatán a 102,5 MHz-en csatlakoztatás segítségével, vagy a digitális set-top boxon a 318-as csatornán lehet hallgatni a Mária Rádiót. De a www.mariaradio.hu honlapon, és a Digi TV csatornáján is.

A Mária Rádió születési helye Olaszország, pontosabban Erba városa, születési éve 1987. A Szűzanya nevét vette fel. II. János Pál pápa, XVI. Benedek pápa és Erdő Péter bíboros úr áldásával működik. Most már a világ számos országában ugyanezt a nevet viseli, ugyanazzal a céllal és lelkeséggel működik. Mindenütt a támogatásokból tartja fenn magát, az önkéntesek munkájának a segítségével. Egy reklám- és politikamentes rádió.

1997-ben Habsburg Mihály kezdeményezte a Világcsaládnál, hogy segítsék a magyar Mária Rádió létrejöttét. 2000-ben Dúl Géza atya megkezdte a műsor előkészítését, önkénteseket gyűjtött, akik közül ma is sokan tevékenykednek a Mária Rádiónál. Az előkészületek adottak voltak. Így 2005-ben a Világcsalád megvásárolta a budapesti FM 94,2 MHz frekvenciát, 2006. január 15-én pedig elkezdődött a sugárzás Budapesten.

Ettől kezdve sorozatosan indult el a Budapest közeli, majd távolabbi városokban is a Mária Rádió adása. Ma már az ország 20 városában és azok adáskörzetében fogható. Van, ahol a budapesti stúdió műsorát egészben vagy részben lehet hallgatni, de van, ahol csak a nap 20 órájában. A többi négy órát a helyi stúdió tölti meg műsorral. A Mária Rádió Savaria, vagyis a szombathelyi Mária Rádió a nap 24 órájában a

saját műsorát közvetíti.

Ami még az iránta érdeklődők éhségét táplálja, az a havonta megjelenő ingyenes magazin. Nem tudok olyan országról, ahol ilyen magazin lenne. Ha van tájékoztató, az csak a műsortervet ismerteti. Nálunk azonban nagyon sok fontos egyházi eseményről, a Mária Rádió életének jelentős találkozóiról, az önkéntesek munkájáról olvashatunk a magazinban. De a gyerekek is találnak benne érdekes meséket, rejtvényt, és tudnivalókat. Nyomon követhetjük az anyagi gondjait és támogatásait egyaránt. Jelenleg 41 ezer példányban nyomtatják. Városunkban és környékén több mint 500 címre kézbesítik a zalaegerszegi és környéki önkéntesek.

Mindezt a lehetőséget, hogy hallgatható legyen a Mária Rádió, és nap mint nap új és új evangelizációs feladatot lásson el, egyházi híreket közvetítsen, imádságokba tudjunk bekapcsolódni, vagy szentmisét hallgathassunk, több mint 800 önkéntes segítségével köszönhetjük. De nem utolsósorban azoknak is, akik anyagi támogatásukkal segítik a Mária Rádiót hónapról hónapra vagy esetleg csak alkalmanként. Vannak már örökhagyói is a rádióknak, akik nagyobb anyagi támogatással, valamely ingatlanukat hagyták örökül a rádióknak.

Ehhez a sok-sok munkához- ami lehetővé teszi, hogy immár több mint egy évtizede Magyarországon is működik, és egyre bővül a Mária Rádió-, tagadhatatlanul a Szűzanya kegyelmére és közbenjárására van szükség. Kérjük imáinkban, adjon erőt azoknak, akiknek ez

köszönhető.

A több éve működő rádióknak- úgy mondhatjuk talán egyszerűen- gyermekei is vannak. Ilyen a Mária Út Egyesület is. Nekik köszönhetően épül a Mária Út útvonala, Czestochowából- Medjugorjéig és Mariazellől- Csíksomlyóig. Nagyon sok kisebb és nagyobb szakasz került már kijelölésre hazánkban, a Felvidéken, Ausztriában és Erdélyben. Ma már elmondhatjuk, hogy Zalaegerszeg is csatlakozott ezekhez a településekhez. Ugyanis a Mária Magdolna templomtól jelzett útvonal mutatja a zarándokutat Búcsúszentlászlóig. A tervezett útvonal majd így fogja összekötni lassan városunkat is a kereszt alakban elhelyezkedő határainkon kívüli kegyhelyekkel. A Mária Út Egyesület az 1ÚTON segítőknek, önkénteseinek segítségével már több éve meghirdeti az 1ÚTON zarándoknapot. Minden évben Nagyboldogasszony ünnepe után, augusztusban indul el több tízezer zarándok egy célért, egy felajánlásért a közös úton.

2015-ben volt egy ehhez hasonló, de akkor még a jelöletlen útvonalon, Andrásdáról a városon át vonulva, Csácsbozsokig zarándokoltunk. Most augusztus 25-én az olai Jézus Szíve Templomtól a Mária Magdolna templom érintésével folytattuk a zarándoklatot a csácsi városrészen át Botfára, majd onnét Nemeshegyre érintve Búcsúszentlászlóra. Az 1Úton zarándoknap lelki pillérét minden évben egy imádság adja. Ez évben a zarándoklatot az édesanyákért ajánlottuk fel.

folytatás a 18. oldalon

folytatás a 17. oldalról

Dr. Székely János megyéspüspökünk által írt gondolatokat nemcsak e napon imádkozhatjuk. Ezt az imádságot bármikor ajánljuk fel tiszta, gyermeki szívvel az édesanyákért, hisz mindannyiunknak volt vagy még van az élők sorában édesanyja. Ezzel az imádsággal zárom soraimat:

„Mennyei Atyánk!

A Biblia nemcsak atyához, hanem édesanyához is hasonlít téged. Te olyan Isten vagy, aki sohasem feledkezik meg gyermekeiről, aki megrendülsz, ha a gyermekeid szenvedését látod, olyan Isten, akinek anyai szíve van.

Hálát adunk Neked az Édesanyákért!

Hálát adunk az Édesanyánk szeretetéért, minden áldozatáért, hitéért, édesapánk iránti hűségéért,

tiszteletéért, odaadásáért.

Áldd meg Édesanyánkat, jutalmazd őt bőségesen kegyelmeddel, békével, vigasztalásoddal. Urunk, könyörgünk hozzád minden Édesanyáért.

Adj nekik nagy szívet, a Tiedéhez hasonlót. Adj nekik szeretetet, tiszteletet, hűséget a férjük iránt. Add, hogy családjuk erős oszlopai és szíve lehessenek, akik kedvességükkel, szeretetükkel teszik igazi otthonná a családi fészket férjük és gyermekeik számára. Adj nekik sziklaszilárd, Benned gyökerező hitet, adj nekik erőt a mindennapi sok-sok áldozathoz és szolgálathoz. Add, hogy örömeiket leljék minden szolgálatban, amit a családjukért tesznek, és jutalmazd őket a kisgyermek szeméből sugárzó fénnel, köszönettel. Add,

hogy hiteles és szép életükkel tudják továbbadni a hit kincsét gyermekeiknek, tudják gyermekeiket odavezetni Hozzád, aki minden gyermek legfőbb nevelője és tanítómestere vagy. Add, hogy az Édesanyák bátran mondjanak igent az életre, adják tovább az élet hatalmas kincsét éppoly bőkezűen, mint amilyen ingyenesen ők maguk is kapták ezt a kincset.

Istenünk, áldd meg az Édesanyákat!

Ámen.”

Szeretettel várjuk a kedves testvérek visszajelzését e témakörrel kapcsolatban.

A Szűzanya kegyelmét kérem minden kedves olvasónkra!

Furján Zoltánné koordinátor

Tanúságtétel

MEDJUGORJE, AHOL BÁRMI MEGTÖRTÉNHEK

Július 29, Keleti pályaudvar. Sok fiatallal együtt várakoztam egy buszra, ami nagy útra vitt minket. Nem szimpla kirándulás volt ez, lelki utazás is. Volt, aki kíváncsian, valaki hálával a szívében, más nagy terhekkal a vállán indult el Medjugorjéba.

Én is ott ültem a társasággal, kicsit szkeptikusan, tele kérdésekkel. 15 évet cipeltem a vállamon, olyan életszakaszt,

amelyben eltávolodtam a vallástól és Istentől. Ima helyett a világi élvezetekben kerestem a boldogságot.

Felszínes kapcsolatokban éltem, ahol minden a külsőségekről és a pénzről szólt. A lelki szegénységet és a boldogtalanságot alkohollal és a testi élvezetek hajhászásával próbáltam pótolni. A határaitam addig feszegettem, míg egy túltolt éjszakába majdnem belehaltam. Az

isteni gondviselésnek köszönhetem, hogy élek. A buszon körülöttem ülők ugyanolyan terheket cipeltek, mint én. Egy fiú arról számolt be, hogy a drogok tartották fogva hosszú ideig egy lány pedig azt mesélte, hogy édesapja halála miatt vágott bele az útba. Ő a hatalmas fájdalom miatt fordult el az egyháztól, a hitét jött megkeresni, ugyanúgy, mint mi.

Nehéz csomagokkal érkezünk meg tehát Mária földjére. Az itt élők élete 1981-ben változott meg, amikor híre ment, hogy június 24-én hat gyermeknek megjelent Szűz Mária. A jelenések pedig a mai napig tartanak, amivel ez a zarándokhely egyedülálló az egész világon. Csodákért jönnek ide az emberek, gondoltam, de vajon mit kapnak a várakozásaikért cserébe?

Első csoda: hosszú idő után először éreztem azt, hogy nem vagyok egyedül

A mi csoportunkkal tartott egy lelkipásztor, Gergő atya. Jelenléte és pozitív életszemlélete gyógyszerként hatott megsebzett lelkünkre. Én legalábbis ilyen papot azelőtt még soha sem láttam. Ha minden templomban hozzá hasonló emberek osztanák az Igét, biztosan nem konganának az ürességtől. Az általa szervezett programok során idegenekből lassan közösséggé váltunk az útítársakkal. Megnyíltunk egymás előtt, és elkezdtünk barátként beszélgetni. A városban idegen emberek mosolyogtam rám, vagy öleltek meg a tömegben csak úgy, minden érdek és ok nélkül.

Egyik este több ezer ember gyűlt össze a szabadtéri oltárnál az esti misén, majd a Szentségimádáson. Már besötétedett, amikor térdre ereszkedve imádkoztunk, egy pap pedig a félelmeinkről és a gonoszról kezdett el beszélni. Elfogott a szorongás, rettegni kezdtem. Eszembe jutott a múltam... Ekkor a mellettem térdelő lány, mintha megérezte volna belső vívódásomat, hirtelen felém nyújtotta a kezét, és kérte, hogy fogjam meg, imádkozzunk együtt. Sosem fogom elfelejteni azt a pillanatot. Hosszú idő után először éreztem azt: nem vagyok egyedül. Akkor és ott egy belülről fakadó öröm áradt szét bennem.

Őszinte szeretet áradt felém, ez volt az én első csodám.

Második csoda: otthagytuk terheinket a hegyen

A település mellé magasodik a Krizsevác azaz a Kereszthegy, melynek hatalmas sziklái között keresztút húzódik meg. Hajnali 3 órakor indultunk, teljes sötétben, elemlámpák halvány fényénél tettük meg a még fiataloknak is igazi kihívást jelentő utat a hegycsúcsig. Gergő atya felhívására a hegyoldal lábánál köveket gyűjtöttünk, melyeknek szimbolikus jelentőségük volt. Bármit meg lehetett fogalmazni: hálát, kérést, felajánlást. A kis kövek, amiket kezünkben fogtunk életünk egy-egy darabjai voltak. Az én köveim a családomat és a múltamat jelképezték.

Csoportunk a keresztúti stációk mentén haladt, mindenhol megálltunk egy imára, elmélkedésre. Az idősebbek és a gyermekek nehezen bírták a tempót. Egy kislány előttem véletlenül megbotlott, egyből nyúlt felé egy kéz, hogy segítse. Hajnal lett, mire a hegycsúcsra értünk. Az ott lévő hatalmas keresztnél leraktuk köveinket. Én úgy éltem meg: otthagynom terheimet a hegyen. Fáradtan rogytunk le a földre. Épp kelt fel a Nap. A sötétségbe betört a világosság. Ahogy néztük a felkelő napot, úgy járt át bennünket is fény. Ekkor éreztem először azt, hogy magam mögött hagytam a múltam árnyoldalait. Megtörtént velem a második csoda.

Harmadik csoda: a hely, ahol imáink meghallgatásra találunk

Ha nem velem történik meg a következő eset, nem hiszem el, hogy ezen a helyen tényleg bármi megtörténhet. Mielőtt elindultam Medjugorjéba, a nagymamám nagyon beteg lett. A lábát műteni kellett, de az orvosok és a család

sem bízott benne, hogy valaha lábra fog még állni. Otthonról folyamatosan rossz hírek érkeztek az állapotáról, nemhogy felkelni nem bírt, de már mozdulni sem. Nem volt semmi remény. Két hét alatt az állapota napról napra rosszabb lett.

Szombati nap volt, amikor szintén a hajnali órákban megmásztuk a Jelenések hegyét a csoportunkkal. Induláskor Gergő atya útravalóul annyit mondott, gondoljunk valakire, vagy valamire, akiért vagy amiért a mászásunkat felajánljuk. Nem volt kérdés számomra, hogy a hegyet érte mászom meg. Kezemben rózsafüzér, mormoltam az imát, és közben mamám gyógyulásáért fohászkodtam. Ez is új dolog volt számomra.

Nem magamért tettem valamit, hanem egy másik emberért.

Ahogy léptem egyik szikláról a másikra egyre mélyebben éltem meg a hitemet és azt, hogy mekkora ereje van annak, amit teszünk. Egy nappal később jött egy telefonhívás: a rokonok arra értek be a kórházba, hogy mama felkelt az ágyról, sőt járkált a szobában. Az orvosok annyit mondtak: csoda történt. Megmagyarázhatatlan volt a javulása. Én hiszem, hogy imáim találtak meghallgatásra. Amikor pár nap múlva visszaérkeztünk Magyarországra, az első utam a kórházba vezetett. Mama ott ült az ágyon, és mosolygott rám. Megfogtam a kezét és együtt mondtunk el egy imát. Mindketten a gyógyulás útjára léptünk. Ő testben, én lélekben.

Medjugorjéban engem elértek a csodák. Már látom az élet apró varázsait. A szeretetet, gondoskodást, a jót és a megélt hit erejét.

Forrás: www.777blog.hu

Július 1-jétől **Tóth János káplán atya** a Letenyei Plébánián lett káplán. Ezúton is köszönjük a plébániánkon teljesített szolgálatát.

Július 18-án tették le a Gébárti-tónál a **Boldogasszony tiszteletére épülő ökumenikus kápolna** alapkövét. Az ötlet dr. Buksa Ildikó pszichiátertől származik. Az alapkövetéle előtt a kápolna területét Stróber László apátplébános áldotta meg.

Augusztus 16-19. között rendezték Szombathelyen az **első cigány női cursillot**, amelynek a megyéspüspökünk és Orsós Zoltán plébános mellett Nagy Tamás káplán atya volt a lelki vezetője.

Szeptember 8-án cursillos mise lesz 18 órakor, előtte 17 órakor szentségimádás.

A Mindszenty József Általános Iskola **25. jubileumi Veni Sanctéja** a Nagytemplomban szeptember 2-án volt. A szentmisét dr. Márfi Gyula érsek és dr. Székely János megyéspüspök celebrálta.

A Nagytemplomban **minden pénteken** a szentmise után **csendes szentségimádás**.

Minden hónap 13-án a kertvárosi templomban **fatimai szentmise** és szentségimádás 18 órakor.

Szeptember és október 13-án 18 órakor **fatimai engesztelés** Pusztacsatáron.

A Szent Kereszt felmagasztalása napján **szeptember 14-én** szentségimádás, 16:30-kor szentmise a **Kálvárián**, ahol minden második és negyedik héten csütörtökön, 17-kor lesz szentmise.

Zalabesenyőben szeptember 15-én 17 órakor szombati napon lesz a szentmise.

A **ságodi kápolna búcsúi miséje szeptember 16-án** 8 órakor lesz.

Páterdombi búcsúi mise lesz ONCSA-keresztelnél, rossz idő esetén a közösségi házban **szeptember 16-án** 11:30-kor.

A Kálvária kápolnában **szombatonként** hajnali 6-7-ig az **„Ébredés” közösség** tart gitáros, énekes dicsőítő imaórát. Az alkalmak nyitottak.

Idők jelei előadássorozat keretében dr. Székely János megyéspüspök a **Cigánypasztorációról** tart előadást a Püspöki Palota Dísztermében (Szombathely, Berzsenyi Dániel tér 3.) **szeptember 26-án** szerdán 19 órakor.

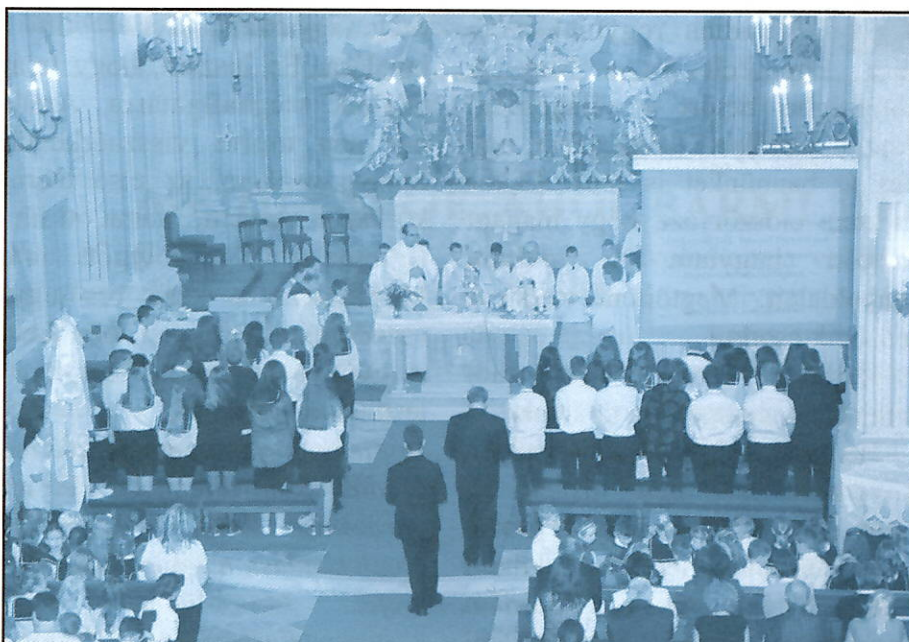
Kántorok találkozója lesz Szombathelyen a Székesegyházban **szeptember 28-án** pénteken 17 órától.

Sekrestyések továbbképzése lesz Szombathelyen a Martineum Felnőttképző Akadémián **szeptember 29-én** 9 órától.

Szeptember 29-én szombaton 14 órakor **püspöki szentmise** lesz a zalaegerszegi Szent Rafael Kórházban.

Október 27-én szombaton lesz a Zárdában az **Egyházmegyei családi lelki nap**.

A következő **Ünnepi Harangszó november 1-jén** jelenik meg.

Mindszenty Általános Iskola Veni Sanctéja, fotó: Sebestyén-Paragi Nikolett

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója.

Szerkeszti: Tájékoztatási Munkacsoport

E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó: Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf: 91. 8901

Tel.: (92) 599 230, Fax: 599 231

<http://www.mariamagdolna.hu/>

E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Típoграфия: Frimmel Gyula

Nyomás: Gura Nyomda Kft.